

LATVIAS

No. 36. Metai X

Rugpj.-August 30, 1930

Latvijas
republicana
bibliotēka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

XII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

E v a n g e l i j a

L e k c i j a .

ŠV. LŪK. 10, 23—37.

2 KOR. 3, 4—9.

ANUO metu Jėzus tarė savo mokyti-
niams: Palaimintos akys, kurios ma-
to, ką jūs matote. Nes sakau jums:
daug pranašų ir karalių norėjo ma-
tyti, ką jūs matote, bet nematė, ir
girdėti, ką jūs girdite bet negirdėjo.
Stai vienas įstatymo žinovas ėmė jį gundyti
ir sakė: Mokytojau, ką aš turiu daryti, kad
laimėčiau amžinąjį gyvenimą; Jis paklausė jį:
Kas parašyta įstatyme? Kaip skaitai? Tas at-
sakydamas, tarė: Mylėsi Viešpatį, savo Dievą
visa savo širdimi, visa savo siela, visomis savo
jėgomis, visomis savo mintimis ir savo artimą,
kaip pats save. Jis jam tarė. Gerai atsakei;
tai daryk ir būsi gyvas. Bet anas, norėdamas
pats save pateisinti, tarė Jėzui: Ir kas gi ma-
no artimas? Atsiliepdamas Jėzus tarė: Vienas
žmogus ėjo iš Jeruzalės į Jeriką. Jis pateko
tarp galvažudžių. Tie apiplėšė jį, ir sužeidė
jį, nuėję sau, palikdami jį pusgyvį. Atsitiko,
kad tuo pačiu keliu ėjo vienas kunigas ir ma-
tydamas jį, praėjo. Taipat ir levitas, atsiradęs
toje vietoje, jį matė ir praėjo. Vienas gi ke-
leivis samaritonas ėjo pro jį ir jį pamatęs

BROLIAI: Tokį pasitikėjimą Dievu
mes turime per Kristų, ne kad mes
būtumėm savaime tinkamai ką nors
manyti lyg iš savęs, bet mūsų tin-
kamumas yra iš Dievo, kurs ir pa-
darė mus tinkamus būti naujos San-
daros tarnais ne raide, bet dvasia. Nes raidė
užmuša, dvasia gi gaivina. Jei mirties tarnystė,
raidėmis pažymėta akmenyse, buvo tokioje gar-
bėje, kad Izraelio vaikai negalėjo pažvelgti į
Možės veidą dėl jo veido spindėjimo, kurs ta-
čiau turėjo išnykti, kaip gi ne bus didesnėje
garbėje dvasios tarnystė.

buvo gailėstingumo sujudintas. Jis prisirišino,
aprišo jo žaizdas, užpylęs aliejaus ir vyno, už-
kėlė jį ant savo gyvulio, nugabeno į užeigą ir
rūpinosi juo. Kitą dieną jis išsiėmė du dena-
ru, padavė užeigos savininkui ir tarė: Rūpin-
kis juo ir jei ką viršaus išleisi, aš sugrįžęs tau
atiduosiu. Kas iš šitų trijų tau rodosi buvęs
artimas to, kurs pateko tarp galvažudžių? Jis
atsakė: Tas, kurs jam parodė gailėstingumo.
Jėzus jam tarė: Eik ir tu daryk panašiai.

Užsakykite "LAIVĄ" Savo Giminėms Į Lietuvą

Maldos Apaštal. Bendroji Intencija.

Rugsėjui mėnesiui 1930 m.

*Patvirtinta ir palaiminta Šv. Tėvo
Pijaus XI.*

Teosofijos Atmetimas.

Teosofija yra klaidingas mokymas apie Dievą. Nors šio mokymo pradžia randama senovės laikuose, bet pati Teosofija pradėjo pasaulyje smarkiai plisti nuo 1875 m., kuomet New Yorke p. Blavatskienė sudarė Teosofų Draugiją.

Teosofija labai arti stovi prie kitos klaidos — panteizmo, kuris sako, kad visi pasaulyje daiktai, gyvuliai, medžiai — tai Dievo dalys. Pagal šiuos būtų, jog ir šuo ir akmuo ir medis — tai Dievas.

Teosofija tą pačią mintį švelniau išreiškia. Jie nenori pripažinti V. Dievo visatos kūrėjo, bet, savo vaidentuvės vėdini, norėtų įrodyti, kad žmogus yra visko kūrėjas, nes jis esąs Dievo dalis, kaip jie sako — dievybės kibirkštis. Kas kita yra V. Dievas, pasaulio Sutvėtojas, kas kita yra Jo sutvėrimai. Nors Dievo galybė, išmintis, gerumas atsispindi Jo tvirtiniuose, ypač žmoguje, bet dėl to žmogus nėra ir negali būti dievas. Kaip žmogus padaro laikrodį, automobilį, kitokią mašiną, iš tų mašinų sudėties matome žmogaus išmintį, galybę, jėgą, bet negalime sakyti, jog laikrodis, automobilis ir t.t. yra žmogus.

Tą klaidingą pagrindą padėję, teosofai toliau padaro išvadosė daugybę klaidų. Pridengę viską poetiškais rūbais, svajoja, besistengdami savyje surasti pasaulio Kūrėją. Teosofai tvirtina, būk jie jau kelintas kartas ateina pasaulin gyventi, kad jie prieš nieką negali būt atsakomingi ir t.t.

Kadangi tą visą klaidą apvilko dailiais žodžiais ir davė garsų — visų žmonių lygybės obalsį, o be to, visi Bažny-

čios priešai manė su šiuo mokslu būsią geriau kovoti Katalikų Bažnyčia, tad ir pradėjo greitai platinti teosofijos klaidas.

Kuomet pasidarė didesnis pavojus katalikams, kuomet buvo galima teosofų mokslą patirti iš jų raštų, Šv. Tėvas 1919 metais savo dekretu pasmerkė tą klaidą ir įsakė visiems pasaulio katalikams jos šalintis. Katalikams nevalia prisirašyti prie teosofų draugijų, nevalia skaityti jų laikraščių, nei knygų. Kas kitaip darytų, nusikalstų prieš Bažnyčios įstatus ir savo tikėjimą bei išganymą išstatytų į didelį pavojų.

Bet teosofija kenkia ir visiems žmonėms. Klaida negali pamokyti žmogaus apie jo tikslą, pareigas, dorovę, tikėjimą.

Tas klaidingas žmonių mokymas nenurodo žmogui jo esimo aukščiausiojo tikslo. Atrodytų, jog teosofai norėtų pasodinti žmogų, t. y. patys save Dievo vietoje. Yra tai atkakli puikybė.

Neturėdami aukštesnio tikslo kaip save, nors skelbia žodžiais visuotiną žmonių lygybę, bet tikrumoje viską norėtų patys sau pavergti visais prieinamais būdais.

Iš tos klaidos seka kita. Jeigu žmogus prieš nieką nėra atsakomingas, tada jisai pats sau duoda dorovės įstatymus. Kas jam gera — tas teisinga, o kas negera, nesmagu, tas neteisinga.

Čia tūno visokio dorovinio sugėdimo klanas.

Nei pareigas, nei dorovę, nei tikėjimas jiems nesvarbu, o svarbu gerai laisvai pagyventi, it būtų tikri dievaičiai. Matome, jog piktojo gundytojo Rojūj žodžiai kartojami dabar jo vergų: "būsime kaip

dievai, žinodami gerą ir blogą.”

Prieš šias tikybinės ir dorovinės klaidas privalome kovoti savo darbu, raštu, žodžiu ir malda. Negalima leisti žmonėms žūti tos pekliškos puikybės žnyplėse.

Todėl rugsėjo mėnesyje Maldos Apaštalystės nariai maldaus Viešpatį Dievą suteikti žmonijai tikros šviesos, kad žmonės pamestų teosofus, supratę teosofijos klaidingumą ir žalą žmogaus išganymui.

* * *

Jo Ekscelencija tit. Olimpo vyskupas P. Būčys, marijonas, tarpe kitų šešių rytinių apeigų vyskupų išventinimo į vyskupus dieną. J. E. vysk. P. Būčys sėdi trečias iš dešinės. Prie šono turi prisegta Gedimino II laipsnio žvaigždę, Lietuvos Respublikos garbės požymį. Šiame paveiksle matyti ir buvusis “Laivo” redaktorius, kun. K. Rėklaitis, bet jį sunku išžiūrėti, nes matoma tik veido dalis.

Kristaus Kareiviai.

“Eidami į visą pasaulį, apskini-
te Evangeliją visiems...”, praskambė-
jo Viešpaties Jėzaus žodžiai apašta-
lams. Tie žodžiai nenustojo skambėję
dabar. Mat, visi suprato ir supranta,
kad apskiniėjimas evangelijos neturė-
jo baigtis su apaštalu mirtimi. Jis turė-
jo tęstis ir tęsiasi.

Niekas nei nebando tvirtinti, kad
galia apskiniėti evangeliją buvo duo-
ta tik apaštalam ir kad dabar tos ga-
lios niekas neturi. Visi pripažįsta, kad
Kristaus Bažnyčia turi galią ir pareigą
tą darbą dirbti.

Bet keista, kad tų pačių asmenų
daugelis tvirtina, kad galia atleisti nuo-
dėmes per išpažintį ir galia pavesti
duoną ir vyną į Kristaus kūną ir krau-
ją ir kiti panašūs dalykai buvo duoti
tik apaštalam.

Nuoseklus galvojimas, rodos, turė-
tų parodyti visiems, kad kaip galia ap-
skiniėti evangeliją, taip ir galia dalinti
sakramentus buvo palikta ne vien apaš-
talams, bet Kristaus įsteigtajai Bažny-
čiai, kurios pirmiausias vyskupas ir
kunigais buvo apaštalai ir Kristaus ir
jų mokiniai.

Bet kur trūksta geros valios, ten
eina į šalį nuoseklus galvojimas ir net
teisingumas.

—o—

Kristaus evangelijos skelbėjais, Jo
apaštalais, Jo kareiviais yra ypatingu
būdu misijonieriai. Jie pirmieji eina į
pirmąją ugnį. Jie be ginklų, be apsau-
gų, be turtų, be viliojančių blizgučių,
tik su kryžium rankoje ir kunigų maldų
knyga po pažastimi, ar krepšelyje, įei-
na į laukiausių ir žiauriausių tautų
tarpą.

Šiuo kartu čia paminėsiu apie Kris-
taus Kareivius, kurie čia Amerikoje pa-

guldė už tikėjimą savo galvas ir kurie
dabar pakeliami į šventųjų eiles.

Kada buvo atrastas Amerikos kon-
tinentas, čia visur gyveno indijonų gi-
minės. Jos nebuvo dar niekuomet gir-
dėjusios apie Kristų ir Jo evangeliją.

Misijonieriai jiems tą naujieną atne-
šė. Bet už ją daugeliui teko nedėkin-
gas iš indijonų pusės, bet malonus pa-
tiems misijonieriams, atlyginimas —
kentėtojų mirtis.

Kur yra dabar New Yorko valsty-
bė ir rytinė Kanados dalis, ten skelbė
evangeliją indijonams misijonieriai je-
zuitai. Šie jų mirė kentėtojų mirtimi.:
Jonas de Brebeuf, Karolis Garnier, No-
elis Chabanel, Izaokas Jogues ir vie-
nuoliai broliukai Renis Goupil ir Jo-
nas Lalaude. Visi jie buvo francūzų
tautybės.

Didelį didvyriškumą parodo, kad
pagrobtasis būna kankinamas už tikė-
jimą, bet jo neišsižada ir miršta dėl to.
Dar didesnį didvyriškumą parodo, kas
nusimano, kad anksčiau ar vėliau jį
vis tiek nukankys, bet jis dėl to nesi-
šalina nuo savo darbo vietos, bet pa-
siieka, dirba ir dar trokšta savo krau-
ju palaistyti tą dirvą.

Tokiais Kristaus Kareiviais didvy-
riais buvo anie minėtieji misijonieriai.
Dievas jų troškimą išpildė, jų gyvybių
auką priėmė, juos skaitlingais stebuk-
lais pažymėjo ir per savo Bažnyčią į
šventųjų eiles pastatė.

Ilgėjosi Kentėti.

Jonas de Brebeuf savo krauju pa-
sirašė tarnauti Dievui Jėzaus Draugi-
joje (jezuituose) ir savo žodžius bai-
gė: “Aš pasirašiau šį pasižadėjimą sa-
vo krauju, noriai pasirengęs paaukoti
jį visą, kaip liuosnoriai aukojų šiuos

kelis lašus.”

Savo užrašuose 1631 m. tas kunigas užrašė: “Per dvi dienas pagrečiui jaučiau karščiausią troškimą, kad būčiau nukankintas ir iškęščiau visus kankinimus, kokius turėjo kiti kentėtojai.”

1637 m. spalio mėn. 28 d., kuomet pamatė, kad jau kentėti ir mirti valanda artinasi, vardu visų savo draugų misijonierių taip jis parašė savo vyresniajam Quebec'e: “Mes esame labai arti punkto išlieti savo kraują ir visiškai paaukoti savo gyvybes tarnyboje mūsų Viešpačiui Jėzui Kristui. Kaip išgirsite, kad Dievas apvainikavo mūsų menkus darbus arba tikriau mūsų troškimus, pagarbinkite Jį, nes tik dėl Jo mes trokštame gyventi ir mirti.”

Karalis Garnier į penkias savaites po to kai indijonai nukankino kunigus Joną de Brebeuf ir Gabrielių Lalemant, rašė savo broliui: “Garbink Dievą, kuris suteikė man brolius kentėtojus, šventuosius, kurie kasdien pasiilgę laukė to vainiko; melskis, kad Jis man suteiktų malonių ištikimai Jam tarnauti ir atlikti darbą, kurį įdavė man į rankas ir sunaudoti visą mano gyvybę Jo tarnyboje. Ištikrųjų, nuo šio laiko aš žiūriu į save kaip į auką, kuri greitai turės būti sunaikinta.”

Nuolankumas ir Didvyriškumas.

Noelis Chabanel, kuris matė brolių kentėtojų mirtis, rašė vienam savo broliui: “Jau nedaug trūksta, žmonių akimis žiūrint, kad turėsi brolių kentėtoją, bet, deja, Dievo akyse reikalinga man daug dorybių, kurios mano būdą perdirbtų, kad pilnyčiau kentėtojo garbę.”

Izaokas Jogues du kartu perėjo kankinimus. Pirmą kartą nuožmūs indijonai pavargo patys, bekankindami į vairiausiais būdais misijonierių. Jie ne-

vartojo priemonių, kurios ant kart atimtų gyvybę, bet tokias, kurios ilgiau leistų kankinti. Indijonai turėdavo sau daug pamėgimo ilgame aukos varginime.

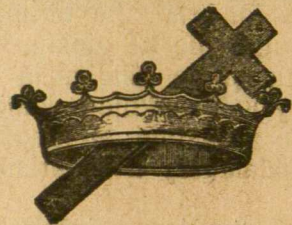
Jis pats pasipasakojo apie pirmąjį jo kankinimą. Tarp kitų kankinimų jam nukirto dešinės rankos nykštį ir numetė pas jo kojas. Jis pasiėmė jį ir taip kalbėjo: “Aš jį pakėliau Dievui, tardamas: O Dieve, priimk šią auką kaip išlyginimą už visas klaidas, padarytas Mišias laikant, kuomet tuo pirštu lytėjau kūną tavo Sūnaus Jėzaus Kristaus.”

Iš šių pirmųjų kančių jis buvo išliuosuotas holandų. Jie jį pasiuntė į Franciją. Vos atsigavo ir vėl jis gryžo prie misijų darbo indijonų tarpe. Nors jie jį buvo kone nukankinę, bet jis jiems atleido ir vėl atkeliavo gelbėti jų sielas. Po kiek laiko iniršę indijonai pastvėrė jį ir ilgai kankino, kol galutinai vienas sutreškino jo galvą.

—o—

Tų kentėtojų kraujas buvo krikščionybės sėkla, kaip pirmaisiais krikščionybės amžiais. Tuojaus po jų mirties prasidėjo skaitlingas indijonų atsivertimas ir tūkstančiai jų buvo apkrikštyti.

Relikvijų tų kentėtojų beveik kaip ir neliko. Vienų kapai nesurasti, kitų kūnai upėn buvo sumesti ir nežinia kur jie nuplaukė. Tik kūnai Tėvo de Brebeuf ir Tėvo Lalemant tapo nunešti į Šv. Marijos tvirtovę, o iš ten į Quebec'ą.

Kapinės.

Rašo *Kun. D-ras J. Vaitkevičius, M. I. C.*

Žmogaus širdis yra panaši kai kuriais žvilgsniais į tuos gyvūnus, kurie nujausdami besiartinančią žiemą, ruošiasi ją tinkamai pasitikt.

Vasaros paukšteliai išleikia į šiltesnius kraštus, nes nujaučia, kad čionai neturės pakankamai maisto, kad jų plunksnos nėra pritaikintos žiemos šalčiams išlaikyti, reikia tat skristi ten, kur šilčiau ir kur yra maisto.

Bitės renkasi sau medaus vasaros metu, nes nujaučia, kad bus toks laikas, kada visi laukai bus tušti, bus sukaustyti šalčiu ir apkloti sniegais, o misti reikės.

Panašiai nujaučia ir žmogus savo pomirtinį gyvenimą. Taigi ne kas kitas kaip tik tas nujautimas ir verčia žmogų rūpintis tuom kas jį laukia po mirties, juo labiau, kad ir visi tikėjimai patvirtina tą nujautimą.

Prie tų pastangų aprūpinti savo ateitį priklauso ir laidotuvės.

Vienas žmogus laidoja savo numirėlius. Visi kiti gyvūnai: paukščiai, vabalai, žvėrys nekreipia mažiausio dėmesio į tai, tarsi visiškai nepastebėtų šalia gulinių jų veislės lavonų. Ir teisingai, nes jų laidotuvės neturėtų nė tikslo, nė nelaukia ir nesiruošia prie jo.

Gamta, kaip matome, dovanai nedalina palinkimų savo gyventojams. Jeigu ji duoda kokį palinkimą, tai jis yra reikalingas tam gyvūnui, jeigu neduoda, aišku, kad jam nėra reikalinga, jis turi apseiti be jo.

Iš to galime suprast, kaip neprotingas, kaip betikslis yra žmonių galestin-gumas, kurie laidoja savo numylėtus šunis ir kates ir stato jiems paminklus, o užmiršta žmones, savo brolius ir tarnus.

Vienam tik žmogui yra reikalingos laidotuvės, jam vienam gamta davė tą palinkimą ir jis vienas amžiams bėgant tuo palinkimu eidamas laidojo savo numirėlius.

Kur tik užeisime žmonių gyvenimo pėdsakus, užsilikusius iš giliausios senovės, tenai rasime ir laidotuvių žymes. Kūnai netik yra tinkamai paguldyti, ar pasodinti, ar pastatyti, bet ir apstatyti kasdieninio gyvenimo reikmenimis, pagal papročius, kuriuos buvo išauginęs tų laikų tikėjimas.

Ką žmogus norėjo atsiekti laidotuvėmis? 1-o Reiškė tikėjimą į pomirtinį gyvenimą. 2-o Norėjo teikt pagalbos tai numirėlio daliai, kuri nemiršta, bet gyvena toliau. Bet kur ją surasi? Iš kūno ji išėjo. Greičiausia, kad ji ir sugrįžta prie to kūno, taigi tą kūną ir aprūpindavo tais reikmenimis: ginklais, padarais, o net maistais, kad gyvoji dalis, sugrįžus prie kūno, rastų, kas jai yra reikalinga.

Senovėje būta tautų ir vietų, kuriose tikėta ne vien tik į pomirtinį gyvenimą, bet ir į prisikėlimą iš numirusių, todėl rūpintasi apsaugot kūną nuo sugedimo. Jobas patriarkas, gyvenęs daugelį šimtmečių prieš Kristų, ramina save prisikėlimo viltimi. "Žinau, kad mano Atpirkėjas yra gyvas ir kad aš prisikelsiu iš žemės paskutinėje dienoje, kad vėl apsidengsiu savo oda ir kad savo kūne matysiu mano Dievą. Kurį matysiu aš pats, o ne kitas ir mano akys regės. Giliai yra manyje toji viltis." (Job. 10126, 27.)

Negalima sutikti, kad Jobas pirmutinis būtų išgalvojęs tikėjimą į kūno prisikėlimą iš numirusių. Matyt tokio tikėjimo būta jo laikais ir jo krašte, bet kaip paprastai vieni tikėjo, kiti ne. Jis pats priklausė prie tų, kurie giliai ir karštai ti-

kėjo: "giliai manyje yra toji viltis."

Tas tikėjimas į kūno prisikėlimą iš numirusių vertė žmogų ieškoti vaistų, kad apsaugojus tą kūną nuo sugedimo. Tuo būdu turėjo atsirasti balzamavimo mokslas, kuris ypatingai pas egiptiečius buvo labai aukštai iškilęs. Jų lavonai, mumijomis vadinami, balzamuoti daugelį tūkstančių metų atgal, yra išsilaikę nesugedę iki šiai dienai, juos galima pamatyti didmiesčių muziejuose.

Semitiškų tautų kapuose randama lavonus pastatytus, pasodintus ir patupdytus. Visa tai buvo daroma einant taja mintimi, kad, išmušus prisikėlimo valandai, numirėlis galėtų išbėgti iš kapo greičiau už kitus, nes iki gulintis atsikels, tai stačias arba sėdintis bus jau toli nubėgęs.

Reiktų parašyt labai storą knygą, kad aprašius visus senų ir naujų laikų laidojimo būdus, tačiau visi jie aiškiai nurodo, kad laidotuvėse spindi žmogus pasaulėžiūra, kad jos ankštai yra surištos su jo tikėjimu ir plaukia ne iš kur kitur, bet iš to paties tikėjimo.

Dalykams taip esant nesunku bus suprast, kad vienokios pasaulėžiūros, vienkiti tikėjimai turi privesti prie vienokio laidojimo būdo, skirtingi, — prie skirtingo.

Krikščionys yra atsiskyre nuo žydų ir pagonų tikėjimų, turėjo atsiskirt nuo jų ir laidotuvėmis ir laidotuvių vietomis.

Pagalios patys krikščionys, susiskalde tarp savęs tikėjimo žvilgsniu, turėjo prieiti prie skirtingo laidojimo būdo ir vietos, nes labai sunku sutaikinti skirtingos ceremonijos toje pačioje vietoje.

Laisvamaniai ir bedieviai, atsiskyre nuo tikėjimo, stengiasi turėti ir savas kapines, kad galėtų palaidot savo numirėlius pagal savąją pasaulėžiūra ir statyti tokius paminklus ant kapų, kurių išvaizda ir parašai reikėtų jųjų įsitikinimus.

Pradžia krikščioniškųjų kapinių.

Nėra abejonės, kad pirmose krikščionybės dienose krikščionys, kilę iš žydų, kartu su žydais turėjo ir laidojimo vietas. Tačiau tokia padėtis negalėjo tęstis ilgai. Žydas žiūri į lavoną, kaip į nešvarų daiktą, jo palytėjimas užtraukia sutepimą, nuo kurio reikėjo apsivalyt ilgomis ceremonijomis, todėl kapai buvo baltinami, kad būtų matomi iš tolo, kad kas, jų prisilietęs, neužsitrauktų sutepimo.

Krikščionių akyse priešingai, — kūnas neturėjo savyje nieko nešvaraus, bet buvo brangenybė, Kristaus sanarys, kuris bus prikeltas iš numirusių paskutinėje dienoje ir įvestas į dangiškas linksmybes. Todėl toji mintis turėjo atskirti krikščionių kapus nuo žydų labai anksti.

Krikščionys, gyvendami ant žemės melėje ir vienybėje, tikėjosi nesiskirt ir po mirčiai, bet gyvent danguje vienybėje su Kristumi. Nenuostabu tat, kad ir kapuose norėjo ilsėtis vienas šalia kito.

Turtingesni iš krikščionių, eidami tų laikų papročiais, turėjo savo žemėse, suduose paruoštus sau ir savo šeimai kapus, iškaltus ar uoloje, ar iškastus po žeme, kur žemė buvo tinkama tokiems darbams. Tokį kapą buvo sau išsikaldinęs Juozapas iš Arimatajos savo sodne netoli Kalvarijos kalno. Neturint kur laidot Išganytoją, o reikėjo skubintis, nes artinosi didelės šventės pradžia, Juozapas iš Arimatajos, slaptas Kristaus mokinys, pasiūlė savo kapą, kuriame dar nieks nebuvo palaidotas, ten ir tapo sudėtas švenčiausias kūnas.

Pamaži pradėjo įsigalėt paprotys primėnt į savo ir saviesiems prirengtus kapus ir svetimus žmones, kurie buvo surišti su kapų savininku kokiū nors ryšiu, jeigu ne giminystos, tai tikėjimo ir gaillestingumo ryšiais. Vienas iš tokių parašų ir reiškia tą mintį. Kapai yra statomi "sibi et libertis et misericordiae" — reiškia: sau, saviesiems paliuosuotiesiems ir gaillestingumui. (Bus daugiau).

P E T R U K A S .

Nuo Petrelio tėvo.

L..... Velykos.

Gerbiamas Tėve!

Pranešu Kunigui apie mūsų liūdėsį. Nėra jau mūsų angelo. Jau nebėr mūsų Petrelio. Sunkiai sirgo per visą mėnesį; buvo tikras kankinys. Kentėjo, kaip tik Šventieji gali kentėti: be jokio murmėjimo, be jokios nekantrumo žymės. Kas rytą kunigas atnešdavo jam šv. Komuniją. Toji valanda, kurios taip laukė per visą naktį nemiegodamas, buvo jam tiesiog rojus. Kai tik išgirdavo kunigo žingsnius, tuoj mūsų angelo veidas pasikeisdavo. Jo akyse sužybėdavo dangiškoji šviesa. To padariniai būdavo žymūs visą dieną. Įėjęs į kambarį, rasdavau jį kalbantį ražančių arba giedantį misijų giesmes. Liečiau jam valandėlę pasilsėti. "Tėveli, aš ilsiuos kalbėdamas su Viešpačiu Jėzumi," atsakė. "O apie ką kalbi?", paklausiau. "Apie Tėvelį."

Paskutinę dieną ryte, motina jam pasakė, kad pradėjo naują noveną už jo sveikatą. Ėmė verkti: "Ne, mamyte, aš nenoriu, kad mamytė nuo manęs mirtį atitolinat; aš noriu mirti kuo veikiausiai, kad atversti tėvelį."

Mirė ketvirtadienį ryte. Elenytė ką tik grįžo po pirmos Komunijos. Petras suspaudęs ją karštai, rengėsi paskutinį kartą priimti šv. Sakramentą. Tuoj atėjo klebonas su Švenčiausiu. Sudėjęs rankas, atsiklaupė Petras lovoje, dangiškas džiaugsmas spindėjo jo akyse. Prašė dovanoti jam už nepaklusnumą. Norėjosi man tuomet jam tarti: "Mano vaikeli, aš turėčiau prašyti dovanojimo. Negalėjau per verkumą pratarti nei žodžio. Mamytė, Jonelis, Elenytė ir visi žmonės negalėjo susilaikyti nuo verksmo. Verkė taipogi ir kunigas. Tik Petras vienas buvo ramus ir stengėsi mus raminti. Ėmė merdėti, kai

miestelio varpai pradėjo skambinti Mišioms. Pasirodė, kad šaukė mane. Prikišau ausį prie jo lūpų: "Iki pasimatymo, tėveli, — tarė — "danguje tai už tėvelį... Mirė, spausdamas savo išdžiuvusiomis rankomis misijų metu įgytą ražančių.

Po mirties Petrelio veidas tuoj pragiedrėjo. Atrodė, it dangiškoji šviesa jį pakeitė. Jo veide spindėjo šypsena. Neišpasakyta ramybė viešpatavo jo visai sunaikintame kūne. Man rodėsi, kad kas tai dieviško spindėjo tame angelėly, prie kurio pasilikti nebuvo vertas.

Aš, kuris per dvyliką metų nesimeldžiau, kuris per dvyliką metų netikėjau (bent atrodė man, kad netikiu), parpuoliau ant kelių prie jo mirties patalo. Meldžiaus, verkiau ne už jį, o tik už save. Prašiau Dievą ir savo angelą dovanoti man už viso man gyvenimo klaidas ir nuodėmes. Kaip man buvo gėda, kaip aš menkas jaučiau prieš jį taip didelį. Jaučiau, kad nevertas esu priglausti to išrinktojo, būdamas nuodėmingas ir nusi kaltėlis. Mintis, kad per visą naktį turėsiu pasilikti susitepęs nuodėmėmis, nedavė man ramybės. Manau, kad tokią gėdą jaučiau, kokią jaučia prakeiktieji, būdami Viešpaties Dievo akyvaizdoje, paskutinėje teismo dienoje. Pagaliau išbėgau ieškoti kunigą, kad galėčiau kuo veikiausiai atlikti iš viso gyvenimo išpažintį. Tuomet jaučiau, jog tapau vertas būti prie savo vaiko, prisiglausti prie jo ir pasilikti su juo.

Ten miegojo jis tuose drabužiuose, kuriuose priėmė pirmąją Komuniją — tarp baltų lelijų. Atsiklaupiau, pavesdamas jam savo sielą, kad jis mane laimintų. Didžiajame Šeštadienį, kai varpai skelbė Prisikėlimą, palydėjom jo karštą ir kapines. Mūsų laidotuvės buvo panašios ir iškilmingą eisena. Visos parapijos vai-

kai dalyvavo laidotuvėse su pirmosios Komunijos drabužiais. Aš, suprantamas dalykas, verkiau, bet verksmas tas buvo ne nuliūdimo, o tik džiaugsmo; džiaugsmo gilaus ir raminančio.

Mergaitės, baltuose rūbuose, o berniukai tik su baltais raikščiais, sustojo kabinėse aplink karstą. Žemei pradėjus birti ant karsto, kunigas ėmė sakyti: “Mano brangūs vaikeliai, per daug aš esu susijaudinęs; negaliu sakyti ilgą pamokslą. Atkalbėsime drauge tik poterių, kad Dievas teikėsi mūsų mažo draugo sieloje atlikti tokius didelius dalykus. Dievo malonė subrendusio amžiaus nelaukia, kad išrinktieji taptų šventaisiais. Imdamas kasdien šv. Komuniją, mūsų Petrukas tapo apaštalas ir didvyris. Tegul danguje mūsų visų būna jis globėjas, kad geriau galėtume suprasti Išganytojo troškimus Švenčiausiame Sakramente, Jo troškimą, kad apsaugoti jus nuo nuodėmių, ir kad imdami kasdien šv. Komuniją, taptumėt dorais ir gerais.” —

Prašau, Maloningas Tėve, melskis ypač už mane, kad būčiau vertas to, kuriam daviau žemės gyvenimą, o jis man nupelnė sielos gyvenimą.

1913 m., Gegužis.

Gerbiamas Tėve!

Vėl Petro tėvas užima numirusio vietą šioje korespondencijoje.

Numirusio! Ar galiu tą žodį vartoti?

Niekad neturėjau Petrelio arčiau prie savęs, kaip dabar. Po šv. Komunijos, per Velykas, — jos pirmos naujame mano gyvenime, tame gyvenime, kurį jis man nupelnė per savo mirtį — rodėsi girdėjau savo kūdikio balsą sieloje: “Tėveli, dabar Tu turi užimti mano vietą kasdien prie Viešpaties Stalo.” Pradžioje nenorėjau klausyti, bet balsas tas nedavė man ramybės. “Taip, tėvelio yra dabar pareiga,” kartojo vis balsas, “pabaigti tai, ką aš pradėjau.”

Tai kartojosi per kelias dienas; ypač rytais balsas buvo skatinantis, būtent tuo metu, kada Petras eidavo paprastai prie švenčiausio. Likau pagalios pergaltas. Nuo šio laiko nutariau kasdien vaikščioti prie šv. Komunijos, ir užimti tuščią vietą. Tas nutarimas suteikė man daug džiaugsmo. Vieną tik turiu troškimą — elgtis taip, kaip jis elgdavosi; pamažu žengti šventumo keliu; tuo keliu turiu žengti, išsižadėdamas savęs, kuriuo jis taip trumpą laiką žengė. Esu mokinęs to, kurio mokytoju turėjau būti.

Šiandie paryčiau bevaikščioldamas, pamačiau daržely labai gražią leliją. Žiūrėjau sustojęs tiesiog į tą taurelę, kuri per naktį prasiskleidė. Arti lelijos ant žemės stiepėsi į aukštį nyki žvaigždėlė. Norėjau būti ta gėlele mūsų angelo globojanti jo.

Prašau, Tėve, pasimelsti už mano vargšę sielą.

D'Airelle

—o—

Petrukas užmigo. Jis miega ten prie jūros, ant aukšto kalno. Ant jo kapo stovi kryžius iš raudono granito. Jį dengia rožių kerai, kuris pavasarį pasipuošia baltais žiedais. Akmenyje iškaltas kielikas su spindinčia Ostija. Aukščiau yra parašas, kuriame glūdi vaikų Draugo troškimai: “Leiskite vaikeliams ateiti prie Manęs ir nedrauskite jiems tai daryti, nes jų yra dangaus Karalystė.”

Virš kieliko ir Ostijos, pagal papročių, yra vandeniui indas paukščiams atsigerti. Jie suka ant medžių lizdus ir karštomis dienomis atskrenda čia atvesti. Prašo dabar Petrelis Dangiškojo Tėvo, kad atmintų vaikelius ant žemės. Taip jis maž-daug meldžiasi prie visų vaikų Tėvo:

— “Tu, Kuris vandenį duodi paukščiams karštose dienose; Tu, Kuris teiki grūdeliams augimą, kad nestigtų paukš-

čiams, tegu Tavo maži vaikai nemiršta iš bado; Tavo vaikai, kurie ištiesia rankas, maldauja Tavęs maisto, Tu, Kurs puoši baltais drabužiais lauko lelijas ir kasdien laistai jas dangaus rasa, — užlaikyk vaikų sielose nekaltybę Kasdienine Savo Duona; duok jiems tėvus, kurie parūpintų jiems Tos Duonos. Nusiušk jiems tokių kunigų, kurie dega meile ir trokšta dalinti Tą Duoną; o pasaulio Viėšpatie, išgirsk vaikų šauksmą. Kad vėl nebūtų pasakyta: “Nebuvo to, kas jiems galėtų duoti.”

Taip Petrelis meldžiasi danguje prie V. Jėzaus. Ir visi mažų vaikų angelai sargai atsako. “Amen, amen!” —

Pastaba.

Šį gražų veikalėlį parašė kun. Albertas Bessieres, S. J. Į lietuvių kalbą vertė gyvenančios Varšuvoje lietuvaitės, pagelbstint kun. S. Venčiui, M. I. C.

Autorius mielu noru davė joms leidi-
mą išleisti “Petruką” atskira knygele.

KATALIKŲ PASAULY

Londonas.

Žymus mokslo vyras, profesorius Edmundas Taylor Whittaker, buvęs Matematikų Susivienijimo prezidentas ir “Katališkasis Astronomas” Airijoje, dabar matematikos profesorius Edinburgo universitete.

Jį katalikų Bažnyčion priėmė Tėvas Albertas Gille, jezuitas.

Sultonas Kataliku.

BUKOTA. — Tanganyika Territorija, (Rytų Afrika). Šio krašto sultonas, valdovas, Ruhinda iš Ihangiro, yra labai populėrus žmogus. Neseniai jis įtikėjo į Jėzų Kristų, išpažino Jo mokslą ir eina prisirengimai viešai jį priimti į Katalikų Bažnyčią. Jis susirgo ir turėjo persikelti

iš savo rūmų į ligoninę. Pasveiko. Kada jis gryžo atgal, jis susilaukė iškilmingiausio pasitikimo. Du kunigai ir skaitlingiausia žmonių minia jį pasitiko prie traukinio ir nulydėjo į jo rūmus. Katalikai turėjo dvejus iškilmingas padėkos šv. Mišias už jo pasveikimą.

Misijų Pradžia.

WONSAN. (Korea). Ir čia katalikybė jau pralaužė pirmuosius ledus. Neseniai buvo pakrikštyti 52 asmenys Abbatia distrikte, kur prieš 4 metus nebuvo nei vieno krikščionies. Įvairiose apeli-
kėse yra apie 20 katalikiškų kolonijų.

Misijų darba čia dirba vienuoliai benediktinai.

Religija ir Mokslas.

SHILLING. (Assam, Indija). Katalikai misijonieriai pagonų šalyse skleidžia ne tik Evangelijos šviesą, bet ir mokslo šviesą.

Anglijos Apšvietos Departamentas paskelbė oficialų raportą, labai išaukštinan-
tį katalikų kolegijas anglo-indiečiams ir europiečiams Shillonge, Assam, Indijoje.

Ten yra aukštoji mokykla mergaitėms, vedama Loreto seserų ir bernaičiams — Krikščioniškųjų Brolių. Saleziečiai turi savo auklėjimo įstaigas ten ir susilaukia didelio pasisekimo.

Pirmoji pagalba.

TEGERANAS (Persija). Šv. Tėvas Pijus XI pasiuntė dovaną 10,000 lyrų Jo Malonybei Liudvikui Martin, O. C. D., lotynų apeigų katalikų arkivyskupui Persijoje, kad tais pinigais sušelpėtų nukentėjusius nuo žemės drebėjimo. Tas drebėjimas sunaikino miestą Salmas ir aplinkinius kaimus. Žuvo toje nelaimėje tarp kitų 45 katalikai, 25 sužeisti ir daug triobų sunaikinta. Pagalba teikti labai sunku: negalima susisiekti, nes žemė daugybėje vietų plačiais plyšiais išraižyta.

Persijoje yra lotynų apeigų katalikų 4,530. Darbuojasi ten vienuoliai lazaristai, keli vietos kunigai ir Gailestingosios seserys.

Ispanijos Misijų Kongresas.

ROMA. — Ispanijoje, Barcelonoje įvyko Pirmasis Tautinis Misijų Kongresas. Po to Ispanijoje pradėjo būti steigiami misijų kursai. Dabar jie yra aštuoniose vietose. Prirėngimai į vidujas šalies misijas ir pagonų šalyse dabar varomi plačia vaga.

Tikėjimo Laivė.

KAIRO. (Aigiptas). Čia Vietinis Teismas išdavė labai svarbią išstarmę sąžinės ir tikybos laisvės reikale.

Dr. Fakhry Michel buvo apskūstas už neprielankius Magometo išpažintojų tikybai išsireiškimus paskaitos metu universitete.

Teismas, remdamasis naujosios Konstitucijos 12 ir 13 punktais, apkaltinę jį išteisino ir paskelbė, kad tuodu punktu užtikrina visiems sąžinės, tikybos ir nuomonės laisvę.

Teismo pirmininkas ir jo du pagelbininku buvo patys Magometo tikybos asmenys.

Kinijos Kunigai.

ŠANKAJUS. (Kinija). Nankingo Apaštališkojo Vikarijaus padėjėjas, vyskupas Augustsa Haouissee išventino 10 jaunų kiniečių kunigais. Dabar kiniečių kunigų Kinijoje yra 1,381, o europiečių misijonierių 2,011.

Naujos Vienuolijos.

JAFFNA. (Ceylon). Tėvas Antanas Thomas O. M. S., kuris darbuojasi tamiliečių tarpe, įsteigė, vyskupui leidžiant, dvi naujas vienuolines kongregacijas, vieną vyrams, antrą moterims. Į jas stotenykščiai, turį vienuolinį pašaukimą, as-

menys.

Tėvas Thomas, pirmiaus Šv. Patriko kolegijos Jaffnoje profesorius, nuo senai svajojo apie įsteigimą tų vienuolijų, įsitikinęs, kad atgaila, maldos, darbas ir gyvenimas tyloje pagelbės atversti daug Ceylono buddistų.

Jaffna yra viena penkių teritorijų, į kurias padalinta Ceylono sala. Jaffnos teritorijoje iš 500,000 gyventojų yra 54,500 katalikų. Tegimių kunigų susilaukė tik 26, kiti europiečiai.

Šv. Tėvo Atstovas.

LEOPOLDVILLE. (Belgijos Kongo Afrika). Ši Afrikos dalis susilaukė savo pirmojo Apaštalinio Delegato arba Šv. Tėvo Atstovo. Juomį yra arkivyskupas Jonas Dellepiano. Atkeliavęs į Leopoldville susilaukė iškimingiausio sutikimo.

Trijūmfaliai vartai buvo pastatyti, ties bažnyčios durimis, išpuošti palmų lapais, gėlėmis, žalumais ir vėliavomis. Nesuskaitoma daugybe popiežiškųjų vėliavų pasipuošė visi aplinkiniai namai. Skersai vartus buvo aiškus, žymus parašas: "Tegyvena ilgiausius metus Šv. Tėvas!"

Minių, sutikusių Atstovą, priešakyje buvo vyskupas DeCleene, Leopoldvillės Apaštalinis Vikarijus, Tėvas Vander Hoeven, Scheut Tėvų Provincijolas, p. Vander Capelle, gubernatoriaus sekretorius, civiliai ir kariškieji valdininkai, misijonieriai. Sutikusiųjų skaičius siekė 7,000 asmenų. Atstovas Šv. Tėvo vardu suteikė visiems apaštališkąjį palaiminimą.

Šioje Afrikos dalyje katalikų Bažnyčia auga gana sparčiai 1921 metais katalikų ten buvo 376,980; 1927 m. — 552,209. Dabar apie pusė milijono asmenų yra rengiamų apkrikštyti. Šalis padalinta į 20 bažnytinių skyrių, kuriuose dirba 16 vienuolijų nariai: 1,375 kunigai, broliai ir seserys. Keturiolika yra tegimių kunigų ir 41 sesuo.

MUSŲ DARBAI

Remėjai.

Marijonų Kolegijos Remėjų Organizacija yra apėmusi gana daug kolonijų. Tiesa, kai kur organizuotas veikimas sustojo dėl tam tikrų nepalankių vietinių sąlygų, bet kitur jis gana dailiai vystosi. Galime pasidžiaugti, jog yra daug lietuvių, kurie supranta mūsų Išeivijos gyviausius klausimus, kurie juos svarsto, bando išrišti ir padarytus nutarimus įvykdyti.

Tokie yra visi Kolegijos Remėjai. Peritame Remėjų Seime padarytas aiškus pageidavimas ir prašymas, kad kas nors Marijonų pasišvęstų ir pavažinėtu, aukas renkant Kolegijai, po lietuvių žymesnes kolonijas.

Nors su dideliu jėgų ištempimu, bet Marijonų Vienuolija leido keletai mėnesių kun. D-rui J. Navickui atsilankyti pas geraširdžius Remėjus. Tiesa, jis nedaug kolonijų pasiekė, bet Kolegijos Fondą žymiai paugino.

Einant kitu buvusio Seimo pageidavimu — 1930 m. įkūrti, jei tik bus galima — visų laukiama Lietuvių Kolegija, į Fondo kėlimo darbą buvo įtraukta dabartinis Kenosha, Wis. Šv. Petro par. klebonas, kun. A. Bublys; žymiai darbu prisidėjo, naują "Auburn" automobilį išleisdamas, kun. J. Mačiulionis, — vienu žodžiu, padaryta labai daug žymių pastangų Fondui sukelti.

Dėja, šie metai visoje Amerikoje yra sunkiausi. Nors jau pradeda vietomis darbai didėti, bet pirmoji pusė metų buvo sunki. Nestebėtina tad, kad norimo tikslo — įkurimo viešos bernaičiams Lietuvių Kolegijos — kol kas nebegalėjome pasiekti. Bet Remėjai nenusimena.

Juo yra sunkesnė pradžia, juo reikia daugiau kliūčių nugalėti, — juo stipriau

susicementuos visos mūsų pastangos ir darbas.

Remėjų Centras nei kiek neabejoja, jog artimoj ateity būtų galima išigyti tinkamą Kolegijai vietą, jei Kolegijos Remėjų skaičius pasiektų bent 5 ar 6,000 narių. Kol kas Remėjų turime apie 3,000, nors bendrai "Laivo" skaitytojų yra daugiau 4,000. Norėtume, kad visi Remėjai pagelbėtų kilniam darbui, patys suteikdami Kolegijos Fondui aukele, o taip gi surasdami vieną, kitą naują Remėją.

Kolegijos Remėjai:

L. Vyčių 51 kp. Sheboygan, Wis.	10.00
P. Žilinskienė Brighton, Mass. . .	3.00
V. Kvietkienė Chicago, Ill.	3.00
Sesuo M. Valentina Chicago, Ill.	3.00
Kun. V. P. Karkauskas New Britain	3.00
O. Baranauskienė N. Abington, Mass.	3.00
Mrs. A. Burke Broad Brock, Conn.	5.00
Mažeikis K. Chicago, Ill.	3.00
Petras Gailius Chicago, Ill.	5.00
Julija Mažėdienė Chicago, Ill. . .	3.00
Mar. Preidžienė Chicago, Ill. . . .	3.00
J. J. Tamulynas Cambridge, Mass.	4.25
Al. Kerulis Worcester, Mass. . . .	3.00
O. Baltramaitienė Elizabeth, N. J.	3.00
Pr. Gedžius Chicago, Ill.	3.00
M. Vaškienė New York, N. Y. . .	3.00
Kun. Pr. Garmus Sheboygan, Wis.	5.00
Pr. Vendzelis Chicago, Ill.	3.00
El. Damaševičienė Forest City, Pa.	3.00
P. Kvidarienė Phila., Pa.	3.00
Jonas Juselis Bayonne, N. J. . .	5.00
E. Stogienė Chicago, Ill.	3.00
L. Danielius Boston, Mass. . . .	3.00
Pranė Šimaučaitė Athol, Mass. . .	3.00
Ona Matulienė Lietuva, Vabaln.	3.00

(Bus daugiau).

Nuoširdžiai dėkojame gerb. Remėjams už aukas
Remėjų Centras.

Amerikos Lietuvių Žinios.

VISIEMS ŽINOTINA!

Prašau nepasivėlinti sugražinti tikiečių "Auburn" automobiliaus išleidimui, kurs įvyks Marijonų Kolegijoje, Rugsėjo 1-mą dieną (Labor Day).

Taipgi širdingai kviečiame atvykti į pikniką, kurs bus tą pačią dieną Marijonų Farmoje.

Kelrodis: Važiuokite Joliet Road 4, iki Hinsdale Madison Str. Ant kampo yra maža mokykla ir parašyta "School"; čia sukities į dešinę ir važiuokite iki 63rd St.; už keturių "blokų" po kairei yra Marijonų farma ir čia pat pamatysite Kolegijos mūrus.

Su gilia pagarba ir širdingu dėkingumu,

Kun. J. Mačiulionis, M. I. C.

S. Bairūnas.

LOWELL, MASS. *Minės Vytauto sukaktuves.* Rugs. 15 d. šv. Juozapo lietuvių parapijos klebonui kun. F. Strakauskui vadovaujant, buvo sušauktas vietos katalikų draugijų susirinkimas, kad suorganizavus D. L. K. Vytauto Komitetą, kuris rengtų paminėjimą 500 metų jo mirties.

Kun. F. Strakauskas atidarė susirinkimą ir paaikšino, kokių tikslu susirinkome. Tuojuo buvo nutarta suorganizuoti Vytauto Komitetas ir išrinkta valdyba: garbės pirm. kun. F. Strakauskas, pirm. J. Narkūnas, vice-pirm. 1 A. Vilkišius, 2-ras A. Pečiukonis, rašt. — Ona Vyšniauskaitė, izd. A. Dzidulonis, izdo globėjai M. Kučinskaitė, F. Baumilutė ir M. Kačinskaitė, spaudos komisija Vl. Paulauskas, Julė Jurevičiūtė ir Br. Sinderevičius.

Nutarta paminėjimą rengti Kolumbo Vyčių svetainėj. Bus prakalbos ir koncertas. Į koncerto komisiją įėjo varg. Jurgis Šokelis ir J. Norinkaitė,

Nutarta kviesti kalbėtojus: kun. J. Švagždį iš Montello, Mass., ir advokatą Milerį iš Worcester, Mass. Į prakalbų komisiją įėjo T. Verseckas ir Vl. Paulauskas.

Nutarta iš anksto pardavinėti Vytauto ženklus. Į komisiją apsiėmė Didikienė, Pečiukonienė, Verseckienė, Rusienė ir Žukauskienė.

Kitas susirinkimas įvyks 3 d. rugsėjo parap. svetainėj.

W. LYNN, MASS. *Organizuojasi parapija.* Šioje lietuvių kolonijoje yra nemažas skaičius lietuvių gyventojų. Bet vienoje srityje yra atsilikę nuo kitų lietuvių kolonijų — neturi lietuviškos bažnyčios, kuri yra labai reikalinga, o ypač čia augusiam jaunimui palaikymui lietuvių, nes bažnyčia daug gelbsti jaunimą nuo ištautėjimo prilaikyti.

Šitame dalyke mes negalime kaltinti vien Lynn'o lietuvių. Priežastimi neturėjimo savos bažnyčios yra stoka gerų organizatorių, kurie šiuo dalyku būtų rūpinęsi.

Kaip tik šiuo metu subruzdavo į darbą visi Lynn'o lietuviai, o ypač organizatoriai V. Černauskas, J. Kilmonis ir kiti, kurie deda visas pastangas, kad tik būtų įkurta lietuvių parapija šioje lietuvių kolonijoje. Jau buvo sušauktas visuotinis lietuvių susirinkimas aptarti šį svarbų dalyką. Atsilankė į susirinkimą daug žmonių ir visi balsavo, kad būtinai būtų sudaryta lietuvių parapija. Išrinkta laikinoji valdyba, kuri rūpintųsi šiuo reikalu. Taip pat išrinkta komisija atsiklausti kardinolo, ir jeigu kardinolas duos leidimą kurti parapiją, varys tolimesnį darbą.

Šis darbas yra girtinas ir remtinas.

P-tis.

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Kokio medžio yra stacijų kryžiukai? Ar galima gauti Kristaus Kryžiaus medžio? Ramanauskaitė.

ATSAKYMAS. Stacijų kryželiai gali būt padaryti iš visokio medžio. Stacijų atlaidai uždedami ant jų, šventinant stacijas.

Kristaus tikrojo Kryžiaus medžio, kiek žinau, negalima gauti. Reta bažnyčia jo gauna. Galima gauti relikvijų, pašvęstų palytėjimu jų prie tikrojo Kristaus Kryžiaus medžio.

KLAUSIMAS. Mūsų mieste nėra lietuvių katalikų bažnyčios, tai šventą dieną aš einu klausyti Mišių kitų katalikų bažnyčiosna. Į lietuvių bažnyčią gana toli nuvažiuoti ir ne visuomet galima. Ar nėra nuodėmės, kad nenukeliauju į lietuvių bažnyčią. Duquesnietis, Pa.

ATSAKYMAS. Kataliko pareiga yra išklausyti šv. Mišių šventą dieną. Kai tai padarai vienos ar kitos tautos katalikų bažnyčioje, tai tavo pareiga išpildyta.

Į lietuvių katalikų bažnyčią laukykis tiek, kiek tau aplinkybės leidžia. Šelpk ją tiek, kiek gali, bet jei ne joje, o kitoje katalikų bažnyčioje išsiklausysi Mišių, tai gerai padarai ir jokios nuodėmės negali būti.

KLAUSIMAS. Ar galima prieš priimsiant Komuniją tą rytą rūkyti?

Kenoshietė.

ATSAKYMAS. Galima, nes rūkymas nėra nei valgis, nei gėrimas. Rūkas nieka nenuryja. Bet rūkyti prieš priimsiant Komuniją yra vienok netinkamas dalykas. Yra tai žmogaus apsileidimas.

KLAUSIMAS. Norėtume padaryti šeimynoje Jėzaus Širdies intronizaciją, bet nežinome kaip. Praneškite per "Laivą."

A. ir O. Baukai, Cleveland, Ohio.

ATSAKYMAS. Pereitais metais "Laive" buvo labai plačiai apie tai rašyta.

Marijonų Vienuolija išleido net knygutę "Intronizacija" kun. D-ro J. Vaitkevičiaus parašyta. Kadangi talpinti iš naujo visas apeigas maldas ir paaiškinimus "Laive" kitiems skaitytojams nebūtų pageidautina, tai patariame įsigyti minėtą knygutę "Draugo" knygyne 2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Kaina 30c. Rasite ten dailių pamokinių, ir visas Šv. Širdies Intronizacijos apeigas.

KLAUSIMAS. Del ko reikalingos vienuoliams rekolekcijos? Rodos, jie ir taip yra pamaldūs?

K. Jonaitis, Brooklyn, N. Y.

ATSAKYMAS. Kad vienuoliai yra ir turi būt pamaldūs, — nėra abejonės, nes kitaip nebūtų pasirinkę tą luomą. Bet rekolekcijos, t. y. didesnio susitelkimo, gilesnio savęs pažinimo ir metinės apyskaistos laikas jiems lygiai reikalingas kaip pav. kiekvienam žymesniam biznieriui yra reikalinga žinoti, kaip praėjusiais metais jam ėjo biznis. Žmogaus sielos sutvarkymas ir dorybėse pažanga daugiau reikalauja darbo, negu kurios nors biznio firmos sąskaitomybė.

KLAUSIMAS. Norėčiau įgyti nusižeminimo, arba nuolankumo dorybę tik nežinau nuo ko pradėti. Ar nėra tuo klausimu tinkamų knygų?

P. Kas—tė, Detroit, Mich.

ATSAKYMAS. Taip, yra išleistos 1928 m. labai geros knygos. Jų vardas: "Nuolankumas." Galite gauti "Draugo" knygyne, Chicagoje.

Toje knygoje rasite, jog pirmas nuolankumo dorybės laipsnis, pagal Šv. Boneventūro, reikalauja, kad mes patys save mažą ką kainotume ir menkai apie save manytume. Tam dorybės laipsniui pasiekti būtina, reikia save pažinti.

LIETUVOS ŽINIOS

Pasisekė jaunimo kursai.

Igliauka (Marijampolės apskr.). Birželio 10 d. Igliaukos "Pavasario" kuopa turėjo vienos dienos įdomius kursus. Pamaaldas laikė kun. Mažonas (iš Marijampolės). Paskaitas skaitė Rajono prelegentai: kun. Mažonas (apie vyriškumą), mokytoja p-lė Žilinskaitė (apie blaivumą), stud. A. Beniulis (apie linksmumą) ir vietos mokytojas P. Turūta (apie Vytautą Did.). Kursuose dalyvavo per 170 asmenų. Einamuose reikaluose nutarta ruošti š. m. liepos 13 d. Igliaukoje kongresėlį ir rudenį tokius pat kursus. Žavėjanti buvo meno dalis: dainos ir eilės; baigta Tautos ir pavasarininkų himnais. Kiek pažaidę ir pašokę, mielai saulutei dar tebešviečiant, visi linksmi keliavom namo. "Š."

Steigia knygyną.

Pašiaušis (Šiaulių apskr., Padubysio valsč.). Jau anksčiau buvo įdėta "Šaltinyje" keletas korespondencijų, iš kurių matyti, jog šioj apylinkėj iš organizacijų daugiausia veikimo parodo šaulių būrys. Tarp kitko minėti šauliai steigia knygyną-skaityklą. Manoma knygyną sudaryti iš knygų, esamų būrio valdyboj, kitas gauti iš Padubysio savivaldybės, o gal kas ir paaukos. "Š."

Agronomijos kursai Prienuose.

Sodininkystės, daržininkystės ir paukštininkystės kursai, "Žiburio" Gimnazijoje Prienuose prasidėjo liepos 3 d. Klausytojų yra 70. Jie susirinko iš įvairių Lietuvos kraštų, beveik iš visų apskričių. 50 klausytojų — mokytojai, kiti ūkininkai ir kitų profesijų žmonės. "R."

Nukrito nuo tilto.

Liepos 8 d. padienis darbininkas Juozas Šėvelis, 23 metų vyras, gyvenęs Raseinių apskrity, Šilavos valsčiuoj, Kadakių kaime, dažydamas Lydavenų geležin-

kelio tiltą, nukrito 20 metrų žemyn ir užsimušė. "R."

Kunigų permainos Telšių vyskupijoje.

Kun. Jonas Aleksiejus, naujai išventintas, paskirtas į Plungę vikaru. Kun. Antanas Mikalauskas, Nemakščių vikaras — Šilalės vikaru. Kun. Juozas Paulauskas, Plungės vikaras — Nemakščių vikaru. "R."

Naujas laivas.

Nuleistas į vandenį naujai pastatytas Lindenau dirbtuvėse specialus pagelbai teikti garlaivis ir ledlaužis. Jis pastatytas Lietuvos valstybės reikalams ir pirmoj eilėj skiriamas Klaipėdos uostui. "R."

Atvyko p. S. Johannessen.

Į Kauną atvyko Norvegijos vyriausybės ekonominis patarėjas Rytų Europos valstybių reikalams p. S. Johannessen. Savo laiku jis buvo Norvegijos prekybos viceministeris ir dabar yra departamento direktorius. Be to, jis pirmininkauja komitetui, kuris turi tikslą plėsti prekybą su Sovietų Rusija. Johannessen atvykimo tikslas — tirti prekybinių santykių išplėtimo galimumą tarp Lietuvos ir Norvegijos. E.

Sužeistas Lietuvos Slaptos Policijos Viršininkas.

Iš Kauno praneša, kad tenai rugp. 19 d. kesintasi nužudyti Lietuvos slaptosios policijos viršininką, pulkin. Rusteiką.

Jam miegant jis pašautas į galvą, be to, dar suraizytas. Piktadariai pagauti.

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVE

2334 So. Leavitt Str., Chicago, Ill.